

EEN CHRISTELIJK KARAKTER

Een artikel uit de
jaren vijftig

“Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid”. Galaten 5:22

Welk een stroom van levens water. In deze negen woorden vinden we niet alleen uitgedrukt wat het leven van een christen is, wanneer hij door de Geest leeft, doch ook een beschrijving van het leven van Christus, toen Hij op aarde was. Het is een verklaring van die levenswijze, welke Hij verlangt, dat de christen deze bij ervaring zal leren kennen.

In Christus Jezus is de christen in een geheel nieuwe positie gebracht; hij is nu aangenomen in de Geliefde. Hij is opnieuw geboren en hierdoor is hij de Goddelijke natuur deelachtig geworden; Jezus Christus, de Here des Levens, heeft hem Zijn eigen leven gegeven, en Zijn eigen Goddelijke Geest gezonden, Die nu in hem woont. Deze nieuwe plaats (“de genade in welke wij staan”) eist een daarmee gepaard gaande nieuwe ervaring. De wet vroeg een rechtvaardig leven, genade vraagt een geestelijk leven.

De vruchten van dit leven zijn: liefde, blijdschap, vrede, dit is het christelijke karakter, een nieuwe inwendige toestand.

Dan volgen: lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, dit zijn openbaringen van het christelijke karakter tegenover zijn medemensen, terwijl geloof, zachtmoedigheid en matigheid dit karakter uitdrukt tegen over God.

Nu hebben alle mensen hun eigen karakter: de een heeft, wat men noemt een goed, en de ander een minder goed karakter, d.w.z. de ene mens openbaart zich op betere wijze dan de andere en naar gelang die openbaring is, stelt men het karakter van die mens vast. Het Woord van God spreekt nooit over “karakter” in die zin, omdat dat een gevolg is van de omstandigheden en invloeden (geboorte, opvoeding enz); dit “karakter” is: “de oude Adam, min of meer gepolijst”. Gods Woord gaat dieper, dringt door de oppervlakte heen;

“Het Woord Gods gaat door tot de verdeling der ziel en des geestes en der samenvoegselen en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten en daar is geen schepsel onzichtbaar voor Hem, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met wien wij te doen hebben”(Hebr. 4:12-13).

God ziet de mens in zijn werkelijke gedaante en Zijn oordeel wordt niet beïnvloed door schijnopenbaringen. De “natuurlijke mens” (en daarmee bedoelen we de mens, die niet Christus is) moge trachten zijn karakter te verbeteren, doch elke verbetering is slechts een blad meer aan het Vijgenboom-bladerenkleed, dat dienen moet om zijn naaktheid te bedekken, echter niets anders is dan een bewijs van zijn naaktheid.

Zaligheid heeft haar oorsprong in het hart van God en wordt alleen op grond van genade ons bezit, zij is onverdiende gunst, die ons gewordt, enkel en alleen door Het geloof, niet door de werken. Wanneer men denkt aan de diepte, waaruit de zondaar getrokken is en daarnaast aan de hoogte, tot welke de geredden verheven zijn, dan vraagt men verwonderd af, hoe het mogelijk is, dat een verstandig wezen veronderstellen kan, dat voor “karakter” in zulk een zaligheid plaats zal zijn. De mens is hulpeloos en hopeloos in dood en zonde. Hij kan zichzelf nooit opheffen uit de dood tot gemeenschap en éénheid met Christus in de hemel, maar “God, die rijk is in barmhartigheid” kan en wil dit doen.

De Here Jezus zeide tot Nicodemus: *“Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is Geest (Joh. 3:6).*

Nu mag dat “vlees” “vroom vlees” worden en zich dus netter gedragen, het is en blijft “vlees”, m.a.w. het karakter blijft een vrucht van het vlees en wordt nooit de vrucht des Geestes; ***liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en matigheid.***

Men mag trachten deze negenvoudige vrucht te benaderen, de werkelijkheid is geheel vreemd aan dit menselijke streven, zelfs wanneer de mens op z'n best is: deze vrucht komt van een uitheemse plant, die niet in de menselijke natuur gevonden wordt, tenzij ze te voorschijn gebracht wordt door de macht van God. Het is daarom duidelijk, dat een christelijk karakter niet ontwikkelt of opgebouwd wordt door menselijke nauwlettendheid of door menselijke wilskracht, hoewel deze methode door honderden, ja, duizenden wordt aangeprezen.

Het karakter van de christen moet zijn: de vrucht des Geestes en God heeft deze vrucht nooit van de mens verwacht, zelfs niet onder de meest gunstige omstandigheden. De mens kan zichzelf niet “opbouwen” in de eigenschappen van de Oneindige. Daarom niet een “heilig streven”, om daartoe te geraken en ook niet een “ernstige wil”, om de vrucht te bezitten. Wij zijn geroepen om te verkondigen de deugden Desgene, Die ons uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:9). Die deugden vinden we één voor één opgenoemd in onze tekst. De deugden zijn de vrucht des Geestes, zij vormden het leven dat Christus hier op aarde leefde en bepalen het leven, dat God van ons vraagt: de vrucht des Geestes moet openbaar worden in ons dagelijkse leven.

De onschatbare gemeenschap “met de Vader en met Zijn Zoon” hangt af van de aanwezigheid dezer Goddelijke karaktertrekken. In het leven en karakter van de christen moeten zekere hoedanigheden zijn, waarmee God gemeenschap kan hebben; doch als God iets in een menselijk leven vindt, dat één van deze hoedanigheden is, dan moet Hij het er zelf in geplaatst hebben, want Hij weet zeer wel, dat zulke eigenschappen niet in de mens kunnen voorkomen zonder Zijn kracht.

Als Hij dus, krachtens Zijn Goddelijke natuur, deze “vrucht des Geestes” verlangt, als de enige grondslag voor een mogelijke gemeenschap met Zijn, door de Geest geboren, kind, is Hij niet onredelijk in Zijn eis, want Hij verwacht dit karakter niet van “het vlees”, doch heeft in alles voorzien, zodat deze eigenschappen tevoorschijn gebracht kunnen worden door de “Geest”. Het feit dat het Zijn wil is, dat dit karakter een “vrucht des Geestes” zal zijn, verandert geheel de menselijke verantwoordelijkheid.

Een christelijk karakter is niet iets, dat de christen tot stand brengt met hulp des Geestes, het is ook niet iets, dat de mens kan vormen zonder die hulp. Het is ***“de vrucht des Geestes”***. Het ware christelijke karakter wordt geopenbaard in de gelovige en niet door de gelovige. Zonder twijfel gebruikt de Heilige Geest iedere gelegenheid en elke vezel in het wezen van de gelovige om de onschatbare waarde van dit karakter te verwerkelijken, doch in de gelovige zelf is niets, dat ooit tot zulk een resultaat zou leiden. De grote verantwoordelijkheid is niet het “doen”, doch het “laten doen”.

God verwacht van de “oude natuur” geen vrucht, doch Hij heeft ons een “nieuwe natuur” geschonken, die door de Heilige Geest geleid wordt.